

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 522/2015
02.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Горана Чавлине, Соње Павловић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених Д.Р.1 и Д.Р.2, због кривичног дела недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. и чл. 23. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених, адв. А.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шиду К бр. 1111/11 од 09.09.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1378/14 од 25.02.2015. године, у седници већа одржаној дана 02.09.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Д.Р.1 и Д.Р.2, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шиду К бр. 1111/11 од 09.09.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1378/14 од 25.02.2015. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се у преосталом делу исти захтев **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шиду К бр. 1111/11 од 09.09.2014. године окривљени Д.Р.1 и Д.Р.2 оглашени су кривим због кривичног дела недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. Кривичног законика и осуђени на казне затвора у трајању од по три месеца. Истом пресудом окривљенима је изречена мера безбедности одузимање предмета тако што је од окривљеног Д.Р.1 одузето путничко моторно возило марке „...“ рег. ознаке „...“, а од окривљеног Д.Р.2 путничко моторно возило марке „...“, рег. ознаке „...“. Окривљени су обавезани да плате трошкове кривичног поступка, солидарно у износу од 4.300,00 динара, а на име паушала сваки понаособ по 4.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1378/14 од 25.02.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљених Д.Р.1 и Д.Р.2 и жалба браниоца окривљеног Д.Р.2, а првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених Д.Р.1 и Д.Р.2, адв. А.М., због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине обе правноснажне пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, или пак да исте преиначи тако што ће окривљене ослободити од оптужбе за предметно кривично дело.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Д.Р.1 и Д.Р.2, адв. А.М., у односу на повреду закона - члан 438. став 2. тачка 1) ЗКП је неоснован.

Указујући на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче да је првостепени суд одлучну чињеницу да су окривљени Д.Р.1 и Д.Р.2 извршили предметно кривично дело утврдио на основу исказа сведока А.З. и С.К. датим у прекршајном поступку, у својству окривљених, који поступак је окончан пресудом Прекршајног суда у Сремској Митровици, којом су А.З. и С.К. окривљени оглашени кривим због прекршаја из члана 65. ств 1. тачка 1. Закона о заштити државне границе. Како бранилац истиче, првостепени суд је користио ову пресуду у доказном поступку, а да при том није непосредно саслушао сведоке и извршио суочење са окривљенима. Поступајући на тај начин суд је своју пресуду засновао на доказима на којима се по одредбама ЗКП не може заснивати.

Истакнуте наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Одредбом члана 16. став 1. ЗКП прописано је да се судске одлуке не могу заснивати на доказима који су, непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом, тим закоником, другим законом или општеприхваћеним правилима међународног права и потврђени међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа, док одредба члана 84. став 1. ЗКП предвиђа да се докази који су прибављени противно члану 16. став 1. тог законика (незаконити докази) не могу користити у кривичном поступку.

Из списка предмета произилази да су сведоци А.З. и С.К. саслушани пред истражним судијом Основног суда у Сремској Митровици на записницима Ки 860/11 од 13.05.2011. године, у складу са одредбама тада важећег ЗКП у истражи вођеној против окривљених Д.Р. и Д.Р., а да је првостепени суд на главном претресу на основу решења Основног суда у Шиду Кв бр. 140/14 од 20.06.2014. године, уместо непосредног саслушања сведока наведене записнике извео као доказе - читањем у доказном поступку.

Како су записници о саслушању сведока А.З. и С.К. пред истражним судијом Основног суда у Сремској Митровици прибављени на законит начин, у складу са одредбама тада важећег ЗКП, а затим прочитани у доказном поступку, уз сагласност Основног јавног тужиоца у Сремској Митровици, то се по налажењу Врховног касационог суда у конкретном случају не може говорити о незаконитим доказима, па самим тим и битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП због чега се наводи браниоца окривљених оцењују неоснованим.

Остали наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених, којима се указује да су окривљени регистровани као такси превозници, па су као такви вршили превоз путника - страних држављана при чему нису имали могућности да исте легитимишу нити да одбију вожњу, јер би у супротном били кажњени новчаном казном од 100.000,00 до 1.000.000,00 динара, због чега је нејасан закључак првостепеног суда да су окривљени критичном приликом поступали са директним умишљајем, свде се на оспоравање правилности утврђеног чињеничног стања и оцену доказа, а која повреда не представља разлог због којег је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, ограничени су разлози због којих окривљени, може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе, окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, може, преко браниоца поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4. ЗКП учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

Како наведена повреда - погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и оцена доказа у смислу члана 485. став 4. ЗКП не може бити законски разлог због којег окривљени, преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек - захтев за заштиту законитости, то је исти Врховни касациони суд у том делу оценио недозвољеним.

Налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, то је Врховни касациони

суд захтев браниоца окривљених у том делу одбио као неоснован, а на основу члана 491. став 1. ЗКП, те на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП исти захтев у осталом делу одбацио као недозвољен.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Веско Крстајић, с.р.**